

[Pürschel.]

køligt maa overveje dette, og hvis man efter en rolig Overvejelse, hvor man lidenskabsløst gør op først det generelle, om man vinder mere, end man taber, kommer til det Resultat, at man vinder mere, saa maa man tage det; og saa maa man over for Individet gentage den samme Overvejelse og dør tage Hensyn baade til den Sikkerhed, der skal naas for Samfundet, og til de Ulemper, som man udsætter Individet for, og saa er det jo muligt, at man kommer til det Resultat, at Foranstaltningen skal gennemføres.

Jeg har dvælet lidt ved dette, fordi en af de foregaaende Talere, Partiet Venstres Ordfører, talte om Menneskedyrene. Det er jo rigtigt, at nogle af dem, her er Tale om, vil være det, vi kalder for Menneskedyr, Individet, der er saa psykisk abnorme, at vi egentlig nødt vil give dem Menneske navn, deriblandt ogsaa Individet, der er i den Grad Slaver af deres Lidenskaber, og som har Drifter, der er saa abnorme af Styrke eller Retning, at vi vanskeligt vil anerkende dem som Mennesker.

Men det er alt for letkøbt, hvis man tror, at man kan sige, at dette Lovforslag alene tager Sigte paa Menneskedyr. Thi efter dette Lovforslag skulde man, som det rigtigt er fremhævet i den ofte omtalte Kronik, f. Eks. hvis en Forbrydelse som den ved Grenaa kom for, overveje, om man nu skulde skride til Kastration af disse unge Mennesker. Ingen vil falde paa at kalde dem for Menneskedyr, ingen vil naturligvis paa den anden Side billige deres Handling eller forsøge at undskylde dem, men Menneskedyr er der ikke Tale om her. Det er nogle unge Individet, som har mistet Herredømmet over sig selv, hvilket, som jeg har fremhævet tidligere, for en stor Del netop skyldes dette, at de har været flere om det. Altsaa, dette Forslag rummer Muligheden for at ramme langt videre Kredse end dem, paa hvilke man med blot nogenlunde Berettigelse kan fæste Betegnelsen Menneskedyr.

Ja, jeg havde endnu nogle tekniske Bemærkninger at gøre, men dem tror jeg, jeg vil spare, til vi kommer til Udvalgsbehandlingen, og jeg skal da nøjes med at erklære, at jeg paa Partiets Vegne kan tilsige, at vi vil være villige til at overveje dette Forslag i et Udvalg, og at vi ogsaa vil se paa det med en vis Velvilje, men at vi naturligvis ingenlunde, som det fremgaar af det, jeg har sagt her, mangler Blik for, at det er et meget vigtigt Skridt, man her er ved at foretage, og at der med Rette

kan fremhæves stærke Betænkeligheder derved.

Jensen (Gørding): Det foreliggende Lovforslag er jo en videre Udbygning af Lov Nr. 130 af 1. Juni 1929 og Forlængelsen heraf ved Lov Nr. 143 af 2. Maj 1934.

Den Lovforslaget vedføjede udførlige Betænkning fra Retslægeraadet angaaende Lovens Videreføring paa forskellige Omraader er efter min Mening saa vel underbygget, at nævneværdig Indvending saavel mod selve Loven som mod dens Principper vel nu kan betragtes som udelukket. Man kan beklage, at det er blevet nødvendigt at lovgive paa disse Omraader, men nødvendigt er det nu engang. Disse syge, hvorom det drejer sig, skulde dog nødigt blive en alt for stor Procentdel af Befolkningen, allermindst i en Tid, i hvilken den sunde Del af Befolkningen mere og mere gaar ind for Børnebegrænsning i stor Stil. Konsekvenserne kunde vist blive katastrofale for os alle.

Jeg skal ikke gaa ind i en Drøftelse af Lovforslagets enkelte Paragraffer, men jeg finder Anledning til at takke den højtærede Justitsminister, fordi der nu ogsaa er Adgang til at inddrage Alkoholister under Loven. Af Bemærkningerne fremgaar det da ogsaa, at de os omgivende Lande allerede for længst har medtaget disse. Naar man ved, at Aandssvaghed, Epilepsi og Sindsyge for Halvdelen af Tilfældenes Vedkommende skyldes Alkoholmisbrug hos Slægten, vilde det vel ogsaa have været uforstaaeligt for almindeligt tænkende, om Alkoholister nu var undtaget i denne Lov.

En anden Sag er, om Regering og Rigsdag nu ikke snart kunde tænke sig at gøre et alvorligere Arbejde for Alkoholismens Bekæmpelse end det, der gøres for Tiden. Der er jo en stadig stærk Stigning i Alkoholforbruget her i Landet. Staten bygger Drankerasyler, og saa vidt vides, er Afholdsorganisationen „Blaa Kors“ nu i Færd med at indrette sit tredie Drankerhjem.

Var det da ikke paa Tide, at Staten gik ind for en mere effektiv Bekæmpelse af denne Samfundets Fjende Nr. 1, efter min og manges Mening langt værre end Arbejdsløsheden? Men, som sagt, Justitsministeren skal alligevel have Tak for Bemærkningerne til § 1. Selv om det kun er en ganske lille Indrømmelse til Ædruelighedsvennerne, en Indrømmelse er det jo dog. Kunde den høje Regering, selv om Alkoholkommissionen arbejder, ikke alligevel — ikke mindst efter den lille Gestus, som Partiet Venstre forleden viste Rigsdagen